

Японська копа

Анатолій Власюк

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК
ЯПОНСЬКА КОПА

До збірки увійшли вірші, написані 2013 року.

Засніжило мою долю.
Посивіла голова.
Вже не відчуваю болю.
Не сприймаю вже слова.

5.01.2013

Чому поети п'ють вино?
Шукають істину у ньому?
Хоч скисло вже давно воно,
І з бару вже пора додому.

21.02.2013

ЯПОНСЬКА КОПА

1

І день минув.
Здається, не зробив нічого.
Лише один рядочок написав.

2

Гіркий цей світ.
Солодкого в нім мало.
Рай на землі – утопія богів.

3

Блаженствує дитя
У материнськiм лонi.
Кричить вiд жаху, що з'явилося на свiт.

4

Твої вуста затвердли в поцiлунку.
Ти вся напружена, немов струна.
Минула молодiсть безслiдно.

5

Нiколи не кажи "прощай",
Якщо не хочеш повернутись.
Свiт кольоровий в снах i наяву.

6

Якщо б ти знав, де впадеш, – пiдстелив би.
За згубою тужить не варто.
Коли востаннє ви смiялись увi снi?

7

Скажи менi, а чи болить душа?
Мабуть, таки болить, немов фантомний бiль.
Розлився бiль у просторi та часi.

8

Чи ти молилась на нiч, Дездемоно?
Молись чи не молись, а все одно кiнець.
I вже Отелло розминає руки.

9

Ти можеш жити, можеш вмерти.
А можеш просто зникнути – i все.
Смерть – не останнiй ще рубiж у цiм життi.

10

Любов – як втеча в віртуальний світ,
В світ паралельний, що існує поруч.
Протягнеш руку – а його нема.

11

Твій загадковий погляд дивний
Запам'ятав на все життя.
Мурашка по стеблині задумала наблизитись до Сонця.

12

Лиш помах крил – й вже недосяжна висота.
Людина теж колись літала.
Тепер лиш гадить, мов той голуб.

13

Минуле буде завтра. Майбутнє вчора було.
І в чому сенс життя – не осягнуть ніколи.
А курка – нікчемний правнук динозавра.

14

Я прокидаюсь – ти лягаєш.
Америко, від мене відстаєш.
Та обігнала вже давно.

15

Минуть роки – і ти згадаєш,
Коли малим був і щасливим.
А так спішив на світі жити!

16

В безмежжі щастя і думок шаленстві
Життя, мов подих, промайнуло враз.
Лиш безкінечно довгий день живе метелик.

17

Вже перестав молитись Богу.
Зібрався в дальнюю дорогу,
Звідки немає вороття.

18

Не встиг сказати, що кохаю.
Ти зникла із життя мого.
Роса з стеблини знов втекла у землю.

19

Пішов лапатий сніг.
Не видно що навкруг.
І ангел на плечі про рай не мріє.

20

Японію знов струснуло.
Як заспокоїшся – тобі кінець.
До Сонця можна вічно йти.

21

Були часи ще кращі, ніж сьогодні.
Білішим сніг, їй-Богу, був.
А дощ, звичайно, був мокрішим.

22

Померло Кохання.
Здійнялось у небо.
Пролилось дощем на людей.

23

Сніг пам'ять засипав.
Минуле замерзло.
Тепло. Спимо. Вмираємо.

24

Вдихаю життя на повні груди.
Іуди десь затаїлись.
А завтра без мене зійде сонце.

25

Зима. Плюс п'ять.
А сніг не тане.
Задумався: вмирати а чи ні?

26

Крізь сніг пробилось стебельце.
Клює його ця курка дурнувата.
У відчаї лиш пес завив.

27

Потішся думкою, що маєш душу.
Тому не вмириш.
Лиш зникнеш із лиця землі.

28

У пошуках Кохання життя минуло.
Його я не знайшов.
Воно десь поруч причаїлось.

29

Серед зими пташки запіли.
Здригнувся кіт, не вірячи вухам.
А до весни – лиш руку простягни.

30

Моє серце в полоні твоєму.
Я не хочу на волю втікати.
Так бувають на світі інфаркти.

31

Як багато бажання в очах!
Кволі губи шепочуть невміло...
Розминулись з тобою у цьому житті.

32

Танцювала натхненно і сміло.
Погляд мій враз тебе зупинив.
А я іншу очима шукав.

33

Вбити можна людину - не душу,
Бо на душу ще кулі нема,
Хоча важить вона, наче куля.

34

Коли тіла обіймаються -
Душі відштовхуються.
Не можна поєднати непоєднуване.

35

Перше кохання - це крок у прірву,
З якої нема вороття.
Так розбиваються наші серця.

36

Можеш нічого мені не казати.
Я знаю, що ти мене кохаєш,
А тому ніколи не будеш моєю.

37

Щастя - це журавель у небі.
Синиця в руці - теж щастя,
Яке ти боїшся відпустити.

38

Як просто стало жити!
Ісус Христос узяв на себе
Всі наші гріхи?

39

Ти можеш мить хоч зачекати?
Для Смерті мить – це вічність.
А для мене – моє життя.

40

Сплелись тіла в п'янку дурмані.
Розвіялось похмілля, наче дим.
Нема кохання – залишились діти.

41

Немає істини в вині.
Коли порожня пляшка –
Істина зникає...

42

Світанок. Проблиски ідей.
Ліниве тіло. Гостра думка.
Забув, що снилося. Шкода...

43

Повеселіли птахи на гілках.
Весна ось-ось з'явиться має.
Синоптик каже про посилення морозів.

44

Геніальні думки народжуються вночі,
А зникають під ранок.
Все записано у пам'яті Всесвіту.

45

Людина - егоїст.
Світ існував до неї і буде після неї.
А так хочеться жити!!!

46

Мені циганка нагадала
Аж дев'яносто літ життя.
Метелик пролетів і сумно усміхнувся.

47

Життя - чорно-біле.
А сни - кольорові.
Дальтоніку жити непросто.

48

Зима не здається.
Здається весні,
Що день народження стане днем смерті.

49

Завжди є перший день.
І день останній.
А решти днів ніби й нема.

50

Згадай усіх, з ким бачився колись.
Й вони нехай усіх згадають.
І знову замість тебе - порожнеча...

51

Дві половинки ніяк не зійдуться,
Бо живуть на різних континентах.
Лиш відчують те саме і вмирають разом.

52

Ми розминулися з тобою
У просторі і часі.
Моє майбутнє стало твоїм минулим.

53

Уже весна повіяла грайливо вітерцем.
Зима морози про запас сховала.
Кохання народилось і померло.

54

Він здав душу в камеру зберігання.
А потім забув, де її залишив.
Про нього казали: людина без душі.

55

Він здав душу в ломбард.
А потім не вистачило грошей,
Щоб її викупити.

56

Душа все плакала і вила.
Її образили як жінку.
А сонце все одно зійшло.

57

Мій сон утік від мене.
Десь вештався вулицями сонного міста.
А коли повернувся, мені снівся вже інший сон.

58

Я заздрю тобі: ти житимеш, а мене вже не буде.
Колись ти заздритимеш мені,
Що ще живеш.

Хмари - це вода, що випарувалась.
 Життя - це смерть, що зупинилась.
 Кохання - це вічність у просторі і часі.

Твоє волосся пахло грозою.
 Не встиг доторкнутись - ударив грім.
 Ми розійшлись - не зійшлись характерами.

Сон - генеральна репетиція смерті,
 Як і ювілей, що в квітах і славослов'ях тоне.
 Ми навіть з собою не можемо бути відверті,
 Тому й тягне нас щось до землі багато-мільярдно-тонне.

А душа - вона легенька, як куля.
 Миттєво з нас вилітає, покинувши грішне тіло.
 Деся там у кишені залишиться скручена й скрючена дуля.
 Й залишиш усі тривоги ні впало ні сіло.

Самі ми себе готуємо до останнього подиху.
 Годуємо обіцянками, що завтра візьмемося за безсмертя.
 Не здатні до самозречення, подвигу,
 Йдемо на підлоту, безчестя.

Гріхи до землі пригинають нас туго.
 Не тіло, а й думка не може злетіти.
 І вже похоронні лунають нам фуги,
 І легше померти, ніж просто зомліти.

Змаліла людина. Від Божого задуму
 Немає нічого, лише подоба.
 Ніяк не наситить нужденною жадою
 І все ремигає, неначе худоба.

Забудемо в сні всі гріхи і молитви.
 Блаженно всміхнемось, немовби дитятко.

Нас Бог готував до останньої битви –
І пестив, голубив своє янголятко.

А виросло з нього – не знати що й думать.
Вже далі від пуза нічого не бачить.
Лиш здатне все хрумать і хрумать
І марно життя проледачить.

... Сон – генеральна репетиція смерті,
Як і ювілей, що в квітах і славослов'ях тоне.
Ми навіть з собою не можемо бути відверті,
Тому й тягне нас щось до землі багато-мільярдно-тонне...

2.04.2013

Мені зозуля стільки накувала,
Що вистачить на декілька життів.
Хурделиця у полі завивала,
Немовби зграя зголоднілих псів.

Якби ж я знав, що будуть ці роки тривожні
І стільки доведеться пережити...
І Бог вложив в уста неложні
Життів чужих сувору мить...

Це ж свого горя вистачає,
А тут ще пережить чуже.
Життя усі гріхи прощає.
І ти святим стаєш уже?

Не вистачить грошей на небі,
Щоб відкупитись від гріхів.
Позаздриш навіть і амебі,
І хто тебе до смерті вів.

Нещасним виглядати можна,
Вдавати з себе дивака.
Не зглянеться на тебе кожна,
Та кожна тицьне тлумака.

Ти думав: просто бути поетом,
Писать про все і ні про що.
І балувать людей сонетом,
І щоб казали: "Абищо...".

Ти мусиш першим йти в колоні.
Всі кулі полетять тобі.
Від рим у бороздах долоні.
Все напророчив сам собі.

А десь далеко – ніжне літо.
Уста цілуються в уста.
Чужії підростають діти.
Скінчилася життя вже повість-мста.

... Мені зозуля стільки накувала,
Що вистачить на декілька життів.
Хурделиця у полі завивала,
Немовби зграя зголоднілих псів...

3.04.2013

Беруся рвучко за перо.
Рукою водить хтось уміло.
В житті іде все на зеро.
Аж поки висохне чорнило.

Собі бажаєш сотню літ.
І крапку ставити не хочеш.
Єдиний в Всесвіті політ.
Та вище голови не скочиш.

Тобі дали один лиш шанс.
Щоб показав, на що ти здатен.
Космічний тягнеться вже ланц.
Припнуть тебе, будь світ не ладен.

Не рипнешся. Немов той пес,
Дивитися на зорі будеш.

А потім скажуть: він десь щез.
Ти сам себе уже забудеш.

І лиш написане пером
Не вирубить сокира жодна.
Не почуваєшся зером.
І мелеш все слова на жорнах.

Заміс густий твоїх думок
Пронизує планету наскрізь.
І хтось чужий краде рядок.
Мов шашіль, його точить заздрість.

Народжена в чужих світах,
До тебе думка знов прилине.
І вкотре відлетить, як птах.
І на плечі чужім спочине.

Лечу крізь всесвіти і час.
Думки за мною вслід ширяють.
Лиш добре чую Божий глас.
А люди цього ще не знають.

... Беруся рвучко за перо.
Рукою водить хтось уміло.
В житті іде все на зеро.
Аж поки висохне чорнило...

3.04.2013

Мій сон утік від мене двічі за цю ніч.
Прокинувся між другими і третіми півнями
І намагавсь осмислити, що то було,
Які химери народились у моєму мозку,
Аж поки сон мене здолав ізнову.
А зранку я згадав свій сон,
Та коли я тинявся по хатині,
Він вивітрився, ніби й не було його.
Так ми втрачаємо навіки все на світі.

Ще того дня зустрівся я тобі.
На мене глянула, немов з тамтого світу.
А може, в снах пересіклись наші сліди,
Та ми про свої сни позабували?
Чи, мо', твої думки наснилися мені,
А я проник нікчемно у твій мозок?
Ми розійшлись, як вже колись навіки розходились,
Аби колись зустрітись в іншому вже світі.

Дивилась кицька пильно мені в очі,
Немов читала сон, який я вже забув.
А може, це вона мені його ж і запустила,
З позаземних цивілізацій зробивши копію миттєву?
Давно вже зарікався записувати сни,
А потім передумав: хто буде їх тлумачить?
Можливо, щось підказують мені.
А може, хочуть завести на манівці.

Зустрів колегу. Випили по сто.
Він розказав про сон. Я дивно слухав.
Мені здалося, марення моє
Вернулося до мене в нагороду.
Невже нам сниться все один і той же сон,
А ми лише частинки єдиного чогось у просторі і часі?
Ти - я. А я - це ти. І всі - разом.
Спимо, аби у вічності колись та й пробудитись.

... Мій сон утік від мене двічі за цю ніч...

5.04.2013

І знову сипонуло снігом.
Зима знущається зухвало.
Комусь прекрасно жити під ігом.
Комусь самого рабства мало.

Всуціль - свідомі мазохісти.
Самі собі перекривають кисень.
Без талану керують нами й хисту.

Немає свіжості в мізках, ні мислі.

Природа весну відбирає.
Відразу вступимо у літо.
Життя поволі завмирає.
Все ближче й ближче кінець світу.

Манкуртостан, не Україна.
Московія в обіймах душить.
Потрібна їй із нас руїна.
І думка ця їм мозок сушить.

Чекаємо, що сніг все ж зійде
І що весна прийде неждано.
А поки, люди добрі, мрійте
І дійте дружньо, неустанно.

Бо воля вже сама не прийде.
Її здобути треба в бою.
У дзвони совісті всі бийте.
Готуймось пильно до двобою.

Ти чуєш, сонце сніг вже плавить.
Струмки течуть. Весна буяє.
Трясеться той, хто нами править.
Безславний свій кінець він знає.

І не врятують Межигір'я,
Фортеці грізні і паркани.
Ми владі поскубочим пір'я,
Залюднимо усі майдани.

... І знову сипонуло снігом.
Зима знущається зухвало.
Комусь прекрасно жить під ігом.
Комусь самого рабства мало...

7.04.2013

ВІТКО-КВІТКО!

В нетрях спогадів-розчарувань
Я побачив в очах твоїх сум.
Був то спокій молитов-чужань.
Був то відчай розхристаних дум.

Вітко-квітко, небесно-чарівна!
Ти царівна у снах й наяву.
Ти одному на світі лиш вірна.
Я тобою, кохана, живу.

Ти живеш одинока й чужа,
В тебе щем неземний за усім.
В тебе світла і Божа душа.
Десь у Космосі справжній твій дім.

Вітко-квітко, небесно-чарівна!
Ти царівна у снах й наяву.
Ти одному на світі лиш вірна.
Я тобою, кохана, живу.

Сни твої вже до мене летять.
Вже до ранку мені не заснуть.
Твої кривди мені вже болять.
Я збираюсь в останній свій путь.

Вітко-квітко, небесно-чарівна!
Ти царівна у снах й наяву.
Ти одному на світі лиш вірна.
Я тобою, кохана, живу.

30 жовтня 2013 року

Вже беркутня шматує Україну
І перетворює в руїну наш Майдан.
Стоятимемо, друзі, до загибуні.
Режиму завдамо смертельних ран.

Ти, беркутятко, злосте й ненаситне, –
На матір й доньку руку що підняв!

Туман розвіється і зникне –
Побачиш ти борців, а не роззяв.

Батьки твої повинні знати,
Що ти не просто бив кийком.
Тебе любити вчила мати
Й пишалася своїм синком.

Ти зрадив їх. Заради кого?
Заради жирних цих свиней?
Невинних помста зве до Бога.
До Бога зве помста дітей.

Твоя сестра повинна знати,
Що вже прокляли весь ваш рід,
Що з горя посивіла мати,
Не милий їй цей білий світ.

Для чого жив ти, беркутятко?
Для чого в світ оцей прийшов?
Тебе леліяли дитятком –
Щоб нині пролилася кров?

Твоя кохана має знати,
Що зрадив ти її любов.
Посивіла нещасна мати...
Пролилась на Майдані кров...

Не беркут ти – орел той гордий.
Не чоловік ти, а пігмей.
Панів служака – підлий й борзий.
Живеш для них – не для людей.

Як згодом глянеш в очі сину?
Чого навчиш його тепер?
Стоятимемо, друзі, до загину –
Допоки дух Свободи ще не вмер!

Ти зрадив, Беркуте, Україну.
Немає прощення тобі.
За смерть, і кров, і за руїну

Вже кара йде. Затям собі!

... Вже беркутня шматує Україну
І перетворює в руїну наш Майдан.
Стоятимемо, друзі, до загину.
Режиму завдамо смертельних ран.

5 грудня 2013 року

ДЕНЬ ГІДНОСТІ

Уже зима підступно б'є у скроні.
Та з молоддю йдемо на спротив.
Сховатися не зможеш в власнім схроні.
Долаєш перепони всі і дзоти.
Тебе несе людська стихія.
Та не піщинка ти у морі.
Бо в тебе тяж вкраїнська мрія.
Бо ти в жалобі і у горі.

Ти - не герой. Ми всі - герої.
За нами - правда, мудрість й сила.
В День Гідності стоїм горою
За тебе, Україно мила!

Ні "Беркут", ні тітушки злії
Не здатні нас зламати нині.
Не зможуть вбити наші мрії.
Все віддамо ми Україні.
Не страх жене нас на майдани -
Лиш предків клич до щастя й волі.
Ми розкуємо всі кайдани.
Разом ми - юні й сивочолі.

Ти - не герой. Ми всі - герої.
За нами - правда, мудрість й сила.
В День Гідності стоїм горою
За тебе, Україно мила!

13 грудня 2013 року

МОЇМ СХІДНИМ БРАТАМ

Чому тебе так тягне до Росії,
Донецький мій і мій луганський брате?
Чому весь час шукаєш там месію,
Який завжди був для України катом?

Ще скільки поколінь нам всім потрібно,
Аби ми зрозуміли, що єдині,
Що маємо ми жити дружньо, гідно,
У Божій злагоді в щасливій Україні?

І навіть "Беркуту" садизм тебе не напоумив.
Ти знову бандюків при владі хочеш мати.
До вас летять мої братерські думи –
Від вас лайливі чую мати,

Агресію і ненависть в кипінні.
Готові бити і вбивать незгідних,
В гадючому сичанні і шипінні
Братів втопити, близьких й рідних.

Ця банда – наш єдиний ворог.
Лише разом її здолати в силі.
Зітремо супостатів ми на порох.
Любитися повинні, браття милі!

... Чому тебе так тягне до Росії,
Донецький мій і мій луганський брате?
Чому весь час шукаєш там месію,
Який завжди був для України катом?..

13 грудня 2013 року

Лиш один телефонний дзвінок
Ти сьогодні мені здарувала.
Ми гуляли з тобою колись
Цілу ніч під химерними зорями.
Скалив зуби услід жовтий місяць,
Та на нього ми не зважали.

Несподіваним був твій дзвінок.
Не чекав я на нього сьогодні.
Ти щаслива під крильцем свого чоловіка,
Я ж на небо вечірне самотньо дивлюсь.
Скалить зуби ізнов жовтий місяць,
Він сміється з любові моєї.

Знов чекаю на твій я дзвінок.
Вже і ніч відступає помалу.
Жовтий місяць у хмарах давно
Розчинився, немає його.
... Ми гуляли з тобою колись
Цілу ніч під химерними зорями...

31 грудня 2013 року

Я залишаюся сам.
Ти знову пішла.
Все розумію: чоловік.

Місяць і зорі.
Сон не іде.
Про тебе лиш думка.

Зранку - дзвінок:
"Кохаю тебе!"
Мила, не можу без тебе...

31 грудня 2013 року

Ми в різних епохах.
І в різних віках.
І нам не зустрітись ніколи.

У сон до мене
Ти прийшла
Так несподівано й зненацька.

Ми літали над зорями.
Наше кохання вселенським було.
Зійшло сонце – закінчився сон.

31 грудня 2013 року

Анатолій ВЛАСЮК